

[Pinholt.]

Jeg skal ikke komme ind paa det Forbehold, der er taget i § 4 — og som ogsaa den højtærede Minister kom ind paa her —, for at der ikke skal foregaa særlige Forskydninger i København. Det kan i og for sig være rigtigt nok at tage dette Forbehold.

Men efter at jeg nu har gjort disse Bemærkninger, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, hvad der har været Venstres Standpunkt gennem Tiderne, og hvad der er Venstres Standpunkt den Dag i Dag. Det kan man i og for sig ikke være i Tvivl om, thi det findes klart udtrykt i Betænkningen fra 1924—25, Tillæg B. Sp. 2489. Der udtaler man fra Venstres Side klart, i hvilken Retning man ønsker at gaa ved den faste Ejendomsbeskatning:

„At saavel Jordværdi som Bygningsværdi beskattes under Form af „Grundskyld“ og „Ejendomsskyld“, og at Beskatningspromillen for Ejendomsskylden sættes noget lavere end for Grundskylden.

At der i Loven fastlægges visse bestemte Skattepromiller for *Amtskommunerne, København og Købstæderne*, som ikke maa overskrides, og som i Hovedsagen betinger de samme Skattebeløb paa fast Ejendom, som hidtil har været paalignet.

At for Sognekommunernes Vedkommende den hidtil værende Ordning bibeholdes, hvorefter Forholdet mellem Ejendomsskatter og personlige Skatter ikke kan forrykkes til Ugunst for Ejendoms-skatterne, medmindre $\frac{3}{4}$ af Amsraadets Medlemmer giver sit Samtykke dertil.

At der i enhver fast Ejendom med Beboelsesbygninger gives et af Kommunalbestyrelsen nærmere fastsat ensartet Fradrag i Ejendomsskylden, som for fire Aar ad Gangen kan sættes til et Beløb af imellem 3 000 og 6 000 Kr.“

Det er dette, Venstre stod paa og staar paa med Hensyn til denne Beskatning, og dette Venstres Standpunkt har jeg haft Lejlighed til nogle Gange at præcisere i dette høje Ting. Jeg har da sagt, at vi paa ethvert Trin vil modsætte os, at man ved Beskatningen eksproprierer Ejendomsbesiddernes Formue. Dette har jeg gentaget, hver Gang vi har haft denne Sag til Behandling, og vi har da ogsaa altid fra Venstres Side hævdet, at det, man burde tilstræbe, var faste Promiller for Ejendomsbeskatningen, Promiller, som ikke kunde overskrides, og i hvert Fald, skulde der være nogen Bevægelse opad, maatte det være ganske lidt i Opgangstider, men saa maatte man ogsaa kunne bevæge sig nedad i Nedgangstider.

Det er jo dog et Standpunkt, som ikke har været uden Tilslutning. Man ser, at Landbokommissionen har ganske bestemt taget det Standpunkt, at man for Ejendomsbeskatningens Vedkommende maatte søge at naa til faste Promiller, hvorigennem man undgik at overraske de paagældende Ejendomsbesiddere med, at man nu lagde en væsentlig højere Skat paa dem end tidligere, paa Grund af at de var Ejendomsbesiddere.

Efter min Mening er der intet at sige til, at en Ejendom beskattes med en fast Promille. Naar en Mand har købt en Ejendom og ved, at der er den Beskatning, saa maa han finde sig i, at stiger Ejendommen i Værdi, maa han betale mere i Skat, og falder den i Værdi, bliver Beskatningen mindre. Men den Udvikling, der har været efter Krigstiden, hvor man uden videre har forhøjet Beskatningspromillerne paa fast Ejendom og derved i Virkeligheden inddraget en væsentlig Del af den Formue, Ejeren var i Besiddelse af, kan vi fra vor Side ikke anerkende som rigtig eller formaalstjenlig, og derfor har vi arbejdet hen til at faa en saadan Fastlægning af Promillerne.

Nu mente det ærede Medlem Hr. Fisker, at den Ændring af Amtsskatterne, som blev foreslaaet af den tidligere Indenrigsminister Krag, og som havde til Formaal at fastlægge en mere passende Promille for Ejendomsbeskatningen, en Promille, som stod mere i Forhold til det, man havde tidligere, bare var en Overvæltning af Byrderne paa Kommunerne og derigennem navnlig paa de mindre velstillede. Men det er jo slet ikke rigtigt, det ved det ærede Medlem ogsaa godt. Det, som blev sagt Gang paa Gang, i alt Fald af mig, var, at vi ønskede at komme til en Beskatningspromille, der laa saaledes, at den Pristallet tillagt var højere godt og vel end før Krigen. Det kunde der efter min Mening ikke indvendes noget sagligt imod, og derved kom man til en Promille paa ca. 4. Det var omstridt, om den ikke var for høj, men den Promille kom vi til.

Nu har man sagt, at saa vilde der ske en stor Forskydning over paa Kommunerne, og navnlig vilde de fattigste Kommuner faa en væsentlig Forøgelse af deres Skat. Nej, det vilde ikke være blevet Endemaalet af den Reform, det ved det ærede Medlem Hr. Fisker ogsaa meget godt. Det blev udtrykkelig sagt den Gang, at der ikke var nogen som helst Tvivl om, at dels Motorskatten, dels det faldende Pristal vilde bevirke, at alle Amtskommunerne praktisk talt vil kunne komme ned derunder og ikke blive nødt til at ligne mere paa